

Tři patra smutku

Wabi Daněk

1. Paní Nováková v prvním patře
každý ráno krmí starou kočku,
pak ji nosí parkem v náručí
a potichu jí brouká do spaní,
obě jsou si děsně podobný,
jenže ta kočka má nos jako vločku,
vobě žijou jenom tak, voběma už ujel vlak,
vobě mají už život za sebou
a na světě už vůbec nic je nezajímá, krom tý druhý.
2. O dvě patra vejš v tom bytě,
co má na dveřích vizitku Karel Klíma,
žije pan učitel v penzi
se svou sbírkou brouků, much a motýlů,
celý noci sedí nad krabicí,
kromě hmyzu nic ho nezajímá,
celý dny pak prodřímá s přivřenejma očima,
těší se, až přijde večer,
zase zasedne si nad krabicí much a brouků zaprášenou.
3. Patro níž pod panem učitelem
žije v malým bytě paní Malá,
stěny, co maj' k sobě sakra blízko,
sedm let užtvoří její svět,
sedm let už uplynulo
od tý doby, co se naposledy smála,
zpaměti zná celej strop, chodník plnej cizích stop,
spousta lidí tudy prochází
a nikdo z nich se u té paní nezastaví ani chvíli.
4. Jedno ale mají společný
všichni ti lidé v tomhle smutném domě:
celý tejdny skoro nejedí,
jen aby mohli děti přivítat,
a když děti nemaj' před vejplatou
ani floka, potom přijdou skromně,
na zdraví se pozeptat, předvést tuzexovej šat,
pumpnout tátu nebo mámu
o tři stovky nebo ještě o víc a jet domů novým fárem.